

Buda Ferenc

Végbúcsú Nagy Gáspártól

Szólnom s talán kiáltanom kellene utánad, Gáspár, Nagy Gazsi, ám a szó félúton elakad, s csak ülök napok óta hallgatagon a hiány vákuumharangja alatt.

Sokan, túl sokan távoztatok időnap előtt egy kurta esztendő során ebből a zűrzavaros világból. Egy éve – épp Újesztendő napján – Körmendi Lajos barátunk, tavasszal Bella Pista, legutóbb pedig ti ketten adtátok szinte egymás kezébe a kapukilincset Lázár Ervinnel. Nehéz most másokat s magunkat is vigasztaló szavakra találni, hisz a mi gyarló emberi felfogásunk szerint élnetek kellett volna még, élnetek sokáig mindnyájatoknak. Az, Aki életünk s halálunk felett rendelkezik, bizonyára tudja, miért kellett mindennek így történnie.

Szomorúan, mégis kifényesedett szívvel tekintünk utánad: a példázatbeli jó és hű szolgálként te jól forgattad s szépen gyarapítottad a rád bízott talentumokat, nem kell hát röstellkedned a számadáskor, megállván a Legfőbb Gazda színe előtt. Ragyogó tehetségeden felül én szelíd bátorságodat becsültem legtöbbre, azt a belülről fakadó, mélyről táplálkozó emberi-erkölcsi tartást, amely a kezébe adott kardot oktalanul soha nem suhogtatja, ám ha kell, az elembertelenült Hatalom elevenjébe talál egy ártatlan infinitivus-toldalékkal is.

Te katolikus voltál, jómagam protestáns voltam és vagyok. Ez a különbségtétel azonban máris fölöslegessé válik, mihelyt a szavak eredeti jelentését vesszük alapul: igazi költő, felelős írástudó a rész szerint való tudás birtokában is egyetemességre törekszik, mindenkor tiltakozván az igazságtalanság, a hamisság, az embertelenség ellen.

Sokan szerettek, sokan szerettünk téged – ez a szeretet kíséren el az Ismeretlenbe vezető utadon. Könyveidet, utolsó kézfogásodat, fiatal arcodat özröm. Isten veled.

2007 januárjában

Folyóiratunk megjelentetését a Nemzeti Kulturális Alap

nka
Nemzeti Kulturális Alap

és a

József Attila Kulturális és Szociális Alapítvány
támogatja.